

Република Србија
ВРХОВНИ СУД СРБИЈЕ
Рев2 1758/07
24.01.2008. година
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд Србије у Београду, у већу састављеном од судија: Надежде Радевић, председника већа, Звездане Лутовац, Биљане Драгојевић, Љиљане Ивковић-Јовановић и Весне Поповић, чланова већа, у правној ствари тужиоца АА, чији је пуномоћник АБ адвокат, против туженог "ББ", чији је заступник БА адвокат, ради поништаја решења, одлучујући о ревизији туженог изјављеној против пресуде Окружног суда у Суботици Гж I. 182/07 од 21.09.2007. године, у седници већа одржаној дана 24.01.2008. године, донео је

П Р Е С У Д У

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија туженог изјављена против пресуде Окружног суда у Суботици ГжI.182/07 од 21.09.2007. године.

О б р а з л о ж е њ е

Пресудом Општинског суда у Суботици П.1. 212/06 од 14.05.2007. године, ставом првим изреке, усвојен је тужбени захтев тужиоца у целисти, па је ставом другим изреке поништено решење туженог број 9724 од 31.07.2006. године, којим је тужиоцу отказан уговор о раду, а тужена обавезана да га врати на рад и распореди на послове у оквиру његове стручне спреме и радних способности. Ставом трећим изреке, утврђен је прекид поступка у делу тужбеног захтев тужиоца ради накнаде штете у висини изостале зараде за период од престанка радног односа па надаље до правноснажног окончања парнице број П.1. 212/06 по тужби тужиоца ради поништаја отказа уговора о раду. Ставом четвртим изреке, обавезан је тужени да тужиоцу накнади трошкове поступка у износу од 41.400,00 динара, са законском затезном каматом од пресуђења до исплате.

Пресудом Окружног суда у Суботици ГжI. 182/07 од 21.09.2007. године, делимично је усвојена жалба туженог, тако што је преиначена пресуда Општинског суда у Суботици П.1.212/06 од 14.05.2007. године у делу одлуке о трошковима поступка, па је одбијен захтев тужиоца за накнаду трошкова поступка у износу од 41.400,00 динара, док је у преосталом делу жалба одбијена као неоснована и првостепена пресуда у том делу потврђена.

Против правноснажне другостепене пресуде тужени је благовремено изјавио ревизију због битних повреда одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права.

Испитујући побијану пресуду у смислу члана 399. ЗПП, Врховни суд је нашао да ревизија туженог није основана.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 361. став 2. тачка 9. ЗПП, на коју Врховни суд пази по службеној дужности. Побијана одлука је јасна, садржи све разлоге о одлучним чињеницама и нема недостатака због којих се не може испитати, па није учињена битна повреда из тачке 12 цитиране одредбе, на коју се ревизијом указује. Како је у овој парници у погледу основа тужбеног захтева ствар сазрела за доношење одлуке, правилно је првостепени суд пресудом (а не међупресудом), одлучио о једном од тужбених захтева тужиоца. Стога су неосновани ревизијски наводи да је тиме учињена битна повреда одредбе ЗПП, из члана 361. став 2. тачка 12. ЗПП.

Нису основани наводи ревизије о погрешној примени материјалног права.

Према утврђеном чињеничном стању тужилац, који је по занимању ____ техничар са IV степеном стручне спреме, је код туженог био у радном односу на неодређено време по уговору о раду закљученим 11.8.2004. године, на пословима шефа погона у сектору производње - Погон прераде ____, за чије обављање је према систематизацији туженог потребан VI степен стручне спреме машинског, технолошког или електро смера и две године радног искуства. Тужиоцу је на његов захтев одобрено неплаћено одсуство ради завршетка студија, у периоду од 7.11.2005 до 30.4.2006. године, а он је за то време био на цивилном служењу војне обавезе, о чему није обавестио туженог. Такође је утврђено да је тужилац у мају месецу 2006. године, положио четири испита, а да му је до завршетка студија остало још пет испита. Тужилац се није обавезао да ће за време трајања неплаћеног одсуства завршити студије. По сазнању за чињеницу да је тужилац на одслужењу војног рока, тужени је донео решење којим је тужиоцу престао радни однос због одласка на одслужење војног рока, стим да му права и обавезе на раду и по основу рада, мирују. Тим решењем тужилац је обавезан да се у року од 15 дана од дана одслужења војног рока врати на рад код послодавца, што је тужилац и учинио. Међутим, није му омогућено да ради, већ му је након упозорења, оспореним решењем туженог од 31.7.2006. године, отказан уговор о раду и радни однос престао са

оспорним решењем туженог од 01.11.2006. године, отказан уговор о раду и радни однос престао са 7.11.2005. године јер је својом кривицом учинио повреду радне обавезе – неблаговремено, несавесно или немарно извршавање радних дужности и обавеза. Решење је тужиоцу уручено 11.8.2006. године, а тужбу је поднео 10.11.2006. године.

Код тако утврђеног чињеничног стања правилно су нижестепени судови применили материјално право када су усвојили тужбени захтев тужиоца и поништили као незаконито решење туженог на основу кога му је отказан уговор о раду и обавезали га да тужиоца врати на рад и распореди на послове у оквиру његове стручне спреме и радних способности. За ову одлуку дати су разлози које као правилне и потпуне у свему прихвата и Врховни суд. Одредбом члана 179. тачка 2 и 3. Закона о раду ("Службени гласник РС", бр.24/05), прописано је да послодавац може запосленом да откаже уговор о раду ако за то постоји оправдани разлог који се односи на радну способност запосленог, његово понашање и потребе послодавца и то ако запослени својом кривицом учини повреду радне обавезе утврђене општим актом или уговором о раду; или ако не поштује радну дисциплину прописану актом послодавца, односно ако је његово понашање такво да не може да настави рад код послодавца. Према тачки 14. подтачка 1. Уговора о раду, закљученог између тужиоца и туженог дана 11.8.2004. године, запосленом престаје радни однос отказом уговора, ако својом кривицом учини повреду радне обавезе, која се састоји у неблаговременом, несавесном и немарном извршавању радних дужности и обавеза.

У конкретном случају, тужиоцу је на његов захтев одобрено неплаћено одсуство ради завршетка студија, а он је у исто време био на цивилном служењу војног рока, о чему није обавестио туженог, нити је завршио студије. Такво понашање тужиоца не може се квалификовати као неблаговремено, несавесно или немарно извршавање радних дужности и обавеза, јер се он ничим није обавезао да ће за време трајања неплаћеног одсуства завршити студије. Осим тога, утврђено је да је тужилац неплаћено одсуство користио у сврху припремања испита јер је у марту месецу 2006. године, положио четири испита. Необавештавање туженог о чињеници да се у то време налази на цивилном одслужењу војног рока, такође не представља понашање због кога не би могао да настави рад код послодавца, јер одобрено одсуствовање са рада, без накнаде зараде и одсуство због цивилног служења војног рока, имају исту правну последицу – мировање права из радног односа, како правилно закључују нижестепени судови. Стога нису основани наводи ревизије о погрешној примени материјалног права.

Ревидент неосновано тврди да је тужилац својим прикривањем одласка на цивилно одслужење војног рока учинио повреду радне обавезе из члана 16. тачка 9. Уговора о раду, јер тај податак у контексту већ одобреног одсуства, није онај који би био важан за вођење матичне евиденције.

Са изложених разлога, Врховни суд је одлучио као у изреци пресуде на основу члана 405. став 1. ЗПП.

Председник већа-судија

Надежда Радевић, с.р.

За тачност отправка

Управитељ писарнице

Мирјана Војводић

МЗ